

D. A. Cramer-Schaap

Een ongeluk dat geluk bracht!

„Kathrientje!” roept Vader, en dan nog eens heel hard: „Kathrientje!”

Hij staat in de voordeur en kijkt uit over het strand, maar er is geen klein meisje te bekennen.

Maar kijk, daar ziet hij haar uit het huisje van Oma Mommesen komen. Ze is er natuurlijk heengegaan om wat te vragen.

Oma heeft immers gezegd: „Kathrientje, als je met iets zit, kan je altijd bij me terecht.”

Vader zucht. Het is best te begrijpen dat zijn dochttertje er zo vaak heenloopt. Als je zeven jaar bent en in je eentje de hele huishouding moet doen, zit je natuurlijk om de haverklap met je handen in het haar. Jammer dat hij als man haar niet altijd helpen kan!

Zodra Kathrientje Vader ziet, begint ze hard te lopen. „Ik wist niet hoe lang bruine bonen moeten koken” zegt ze hijgend als ze voor hem staat.

Samen gaan ze naar binnen, want het is veel te koud om buiten te staan praten.

„Het vriest al tien graden!” zegt Vader.

Kathrientje loopt naar het kachelkje waar de pan met bruine bonen op staat. Ze schuift er nog gauw een houtblok in. Als ze zich omdraait ziet ze, dat Vader zijn bontmuts heeft opgezet.

„Ik moet nog even weg, naar de Petersens,” zegt hij. „Vrouw Petersen heeft gisteren voor Kerstmis gebakken. Ze heeft mij een krentenbrood beloofd. Ik mocht het vanmiddag komen halen.”

Ze kijkt hem verschrikt aan.

De Petersens wonen helemaal aan het einde van Norderoog, hun waddeneiland.

„U bent toch op tijd terug voor de lichtjes?” vraagt ze.

„Natuurlijk. Dacht je nu heus dat ik de lichtjes op Kerstavond vergeten zou?” „Het is het enige waaraan we vandaag kunnen merken dat het Kerstavond is”, denkt hij. Maar dat houdt hij voor zich. Er is immers toch niets aan te veranderen . . .

Als Vader weg is, neemt Kathrientje een bak vol aardappelen en gaat ze aan tafel zitten schillen.

Haar gedachten gaan terug naar verleden jaar. Toen zijn ze met z'n drieën naar het strand gegaan: Vader, Moeder en zij. Het is immers op Norderoog een heel oud gebruik, dat op Kerstavond de bewoners zich op het strand verzamelen. Als er geen mist is, kan je er heel duidelijk de lichten van de andere eilanden zien en ook die van Husum, de stad aan de overkant.

Tien kilometer is Husum van Norderoog verwijderd, maar toch gebeurt het dat ze, als de wind tenminste gunstig is, de klokken voor de Husumse Kerstdienst horen luiden. Wie weet, misschien lukt het vanavond ook! Op Norderoog is niet eens een kerk, want er wonen maar tien gezinnen.

„De lichtjes en de kloketonen zijn voor ons een Kerstgroet uit de andere wereld,“ heeft Oma Mommesen zo straks nog gezegd.

Er loopt een rilling over Kathrientjes rug. Het kachelkje snort; uit de pan met bruine bonen stijgt de wasem op en toch heeft zij het nog koud!

Waarom is de vorst dit jaar ook zo vroeg ingevallen?

Als het zacht weer was gebleven, zat Moeder nu tegenover haar en hielp met aardappelen schillen en dan lag er in de wieg, die nu akelig leeg in een hoek staat, het nieuwe broertje!

Kathrientje zucht. Al meer dan drie weken is het geleden dat Vader Moeder met de motorboot naar het ziekenhuis op het eiland Sylt gebracht heeft. En in de week daarna is buurman Fischer, die telefoon heeft, aan komen kloppen en heeft op de drempel geroepen: „Goed nieuws, buurman! Je hebt een zoon van acht pond en alles is best!“

Wat zijn Vader en zij toen blij geweest. Maar stel je voor, net toen ze dachten dat Vader Moeder en broertje nu wel gauw zou kunnen halen, is het gaan vriezen.

En niet zo'n beetje! Nee, heel, heel erg!

Al na een paar dagen is het drijijs op komen zetten en, wat erger is, het heeft zich nu opgestapeld en ligt als een muur om Norderoog heen. Geen sprake van dat er een schip door kan!

Kathrientje kijkt op en luistert.

Ze hoort het snorren van het kachelkje, ze hoort het rammelen van de deksel op de pan, ze hoort het krijsen van de meeuwen op het strand, maar door al die geluiden heen hoort ze ook duidelijk het ritselen en kraken van het ijs!

Zou het waar zijn wat ze buurman Fischer gisteren tegen Vader heeft horen zeggen: „als het zo doorgaat met de vorst, kan het zijn dat je vrouw nog in geen weken thuis komt!“

Morgen is het Kerstmis, Moeder zal in het ziekenhuis vast en zeker aan hen denken en zich afvragen of zij, Kathrientje, wel goed voor alles gezorgd heeft. Maar hoe kan zij zorgen? Nu Norderoog door het ijs van Husum is afgesloten, heeft Vader er ook geen boodschappen kunnen doen: geen cadeautjes met Kerstmis, maar wat erger is, ook geen groente, geen meel en geen suiker! Ze mogen nog blij zijn met de zak bruine bonen en het vlees van het varken, dat Vader in november geslacht heeft.

„Plons!“ zegt telkens de aardappel als zij hem in de emmer gooit. Maar dan komt er een die „bom“ zegt en over de grond rolt, want het is ongemerkt zo donker geworden dat zij de emmer naast haar nauwelijks meer zien kan.

Ze staat op om de petroleumlamp aan te steken want electriciteit kennen ze op Norderoog niet.

Vader kan nu ook elk ogenblik thuis komen. Hij had eigenlijk al lang terug kunnen

zijn. Moeder zou zeggen: „Zo zijn de mannen; in een stoel bij de warme kachel vergeten ze tijd en uur.” Bij zessen wijst de klok en om zeven uur is het verzamelen op het strand.

Ze zet maar vast borden op tafel voor de bruine bonen, want brood is er niet. In de stal hoort zij Mina de koe loeien; het is immers de tijd dat zij gemolken wordt.

„Ja hoor, stil maar, Vader komt zó!”

Maar Vader komt niet!

Kwart over zes en nog altijd niemand.

Ze is er een beetje boos om. Ze heeft Vader zó op het hart gedrukt op tijd terug te zijn! Half zeven, nog niemand! Ze is nu werkelijk ongerust. Er zal toch niets gebeurd zijn? Maar wat kán er gebeuren?

Zal zij nog gauw even naar Oma Mommesen lopen? Maar als Vader dan net in de tijd dat zij weg is terug komt?

En wat helpt het? Oma kan er toch ook niets aan verhelpen!

Ze neemt de pan van de kachel en zet hem op de haardplaat; de bonen worden veel te gaar!

Zeven uur. Nu moeten de mensen die naar het strand gaan toch voorbij komen, maar als zij naar de voordeur loopt, ziet ze nergens een brandende lantaren.

Hoe is dat nu toch mogelijk?

Een ijskoude wind blaast haar in het gezicht, maar nog gaat zij niet naar binnen. Ze is bang in haar eentje in de stille kamer.

Maar dan hoort zij haastige voetstappen en even later klimt een man de trap op die naar hun huisje voert. - Alle huizen op Norderoog, dat geen dijken heeft, zijn op terpen gebouwd en hebben een trap.

Vader!

Nu zal ze hem toch eens goed zeggen, dat hij de enige kerstvreugde die ze vanavond nog hadden in de war heeft gestuurd!

Maar voor ze een woord uit kan brengen, roept hij: „Raad nu toch eens wie er straks komt!”

Ze haalt haar schouders op.

„Buurman Fischer?” zegt ze aarzelend, want waarom zou buurman bij hen komen? Die zal toch zeker wel thuis Kerstmis willen vieren!

„Mis!” roept Vader en hij tilt haar, net als toen zij nog een heel klein meisje was, zo maar in de lucht.

„Moeder!” roept hij. „Moeder in eigen persoon!”

Zij kijkt hem een beetje angstig aan. Wat doet Vader vreemd! Het zal hem toch niet in zijn bol geslagen zijn? Hoe kan Moeder nu komen? Er vaart toch immers geen boot! Maar dan gaat Vader aan tafel zitten en legt het haar uit.

„Ik ben dan naar Petersen gegaan om het krentenbrood.”

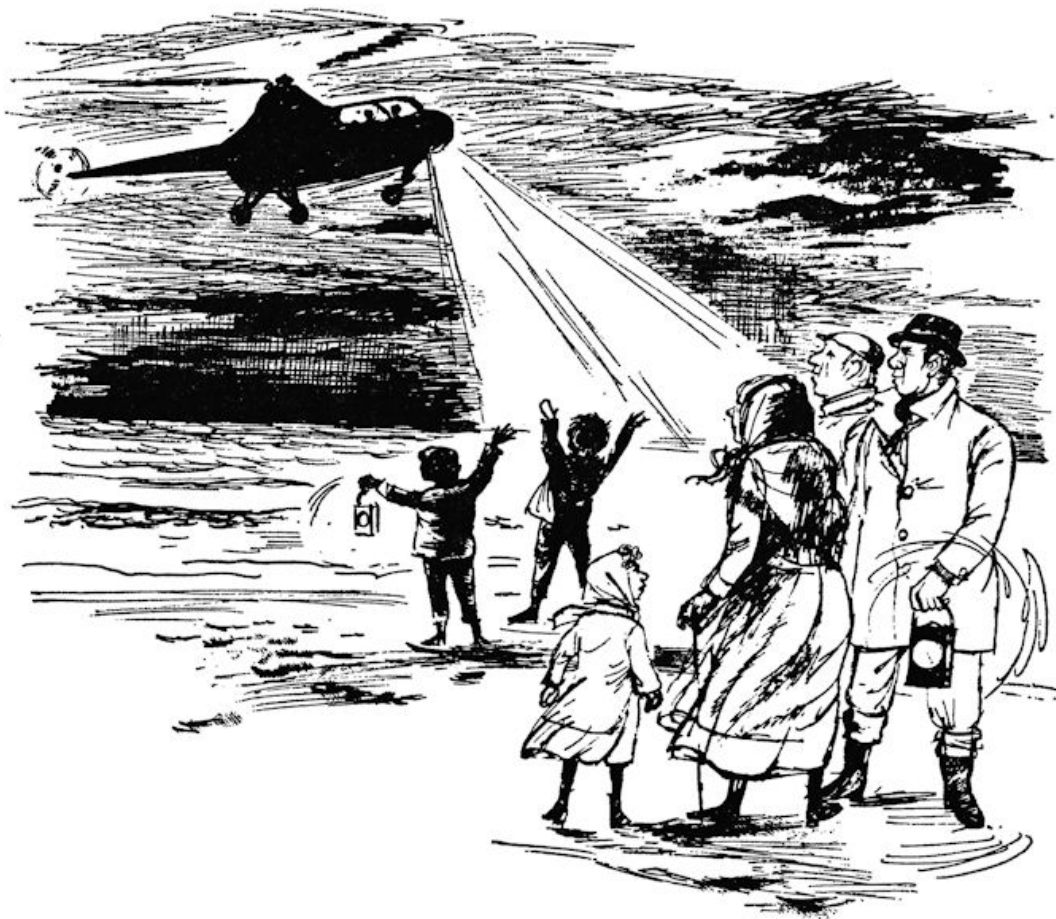
Dat is waar ook, het brood.

„Waar hebt U het?” vraagt ze.

„Stil,” zegt Vader. „Nu moet je me niet in de rede vallen! Toen ik er de kamer binnen kwam, wist ik niet wat ik zag! De vrouw zat aan tafel te huilen en kleine Brigitte huilde ook al. Petersen zelf lag op de rustbank te kermen en de beide jongens stonden er radeloos bij.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg ik.

‘Vader is op het ijs uitgegleden en heeft zijn been gebroken,’ zei Per. En Sven riep: ‘Hij heeft een uur in de kou gelegen eer wij hem vonden! Er moet zo gauw mogelijk een dokter komen.’

Toen ik Petersen aankeek, schrok ik ervan, zo zag hij er uit. Je kon aan zijn gezicht zien dat hij erge pijn had.

'Een dokter?' steunde hij. 'Waar halen we zo gauw een dokter vandaan?'

'Ik ga als de wind terug naar Fischer' zei ik, die kan als burgemeester Sylt opbellen en zeggen dat er hier een ongeluk gebeurd is. Dan sturen ze een dokter met een helikopter.'

'Op Kerstavond?' zei de vrouw.

'Kerstavond of niet, dat dóen ze,' zei ik.

Nou, toen ben ik zo vlug als ik maar lopen kon naar Fischer gegaan. Die zei ook, dat het wel in orde zou komen. 'En dan kan jouw vrouw met het kind ook meekomen,' zei hij. Aan die mogelijkheid had ik nog niet eens gedacht. Je kunt begrijpen hoe ik me voelde! En laat me Fischer dat nu toch voor elkaar krijgen! Ze komen vanavond nog: de helikopter met de dokter, met Moeder en met broertje!

Nu, zeg je niets?''

Maar Kathrientje is sprakeloos. Ze kan het allemaal zo gauw niet verwerken.

Een uur later, daar stonden ze allemaal met brandende lantarens te kleumen op het strand! Vader en Kathrientje en Fischer en Oma Mommesen en de jongens van Petersen, een heel kluitje! En maar turen in de lucht!

„Als je daar een rood lichtje ziet, is hij in aantocht,“ heeft Fischer gezegd.

Snerpend koud is het, maar het is of Vader en Kathrientje het niet eens voelen. Ze denken alleen maar aan Moeder.

Oma Mommesen staat naast Kathrientje.

Wat mompelt ze toch? Nu verstaat Kathrientje het. „Hier staan we nu net als de herders,” zegt Oma. „Die wàchtten wel niet op een licht uit de hemel, maar ze zàgen het!” En dat heeft ze nog niet gezegd of Vader roept:

„Daar! daar! Zien jullie het? Een rood lichtje dat beweegt!”

En opeens is er nóg een licht; een hele stralenbundel die het donkere strand aftast en dan op hen gericht blijft. Ze knipperen met hun ogen, zo fel is het.

„Ze hebben ons gezien. Oppassen! Hij gaat dalen!” roept Vader. En dan gaat het verder allemaal erg vlug.

Voor Kathrientje het weet staat het donkere gevaarte al op het strand en hollen zij er heen. Zij loopt ook zo hard ze kan, maar Vader is haar toch vóór. Als Kathrientje er bij komt, ziet ze juist Moeder het trapje afdalen; ze heeft een bundeltje in haar armen, dat Vader van haar overneemt.

„Waar is Kathrientje?” hoort ze Moeder zeggen.

„Hier!” roept ze, en dan voelt ze Moeders armen om haar heen!

Het is net of het niet waar kàn zijn. Maar het is echt en geen droom.

„Wat een Kerstavond!” zegt Vader als ze met hun drieën om de tafel zitten.

„En wij die dachten, dat we het met de bruine bonen zouden moeten vieren!”

„Had ik het maar geweten,” zegt Moeder, „dan had ik nog wat voor jullie mee kunnen brengen. Maar ik had nauwelijks tijd om mijn koffertje te pakken!”

„Och wat!” roept Vader. „Dat je er bent, dat is toch het voornaamste!”

„En broertje dan?” zegt Kathrientje. „Is dat niet het mooiste Kerstgeschenk dat U mee kon brengen?”

„Daar heb je gelijk in!” zegt Vader.

Will Barnard

Hij lachte niet...

Vandaag heb ik een lang gesprek gehad met mijn vriendje Gert-Jan. Een ernstig gesprek. Ik zat op mijn kamer, achter mijn schrijfmachine toen hij binnenkwam.

„Wat doe jij?” vroeg hij.

„Ik moet een kerstverhaal schrijven,” zei ik.

„Heb je koekjes?” Nou weet hij heel goed dat ik altijd een trommeltje met koekjes heb staan. Maar iedere keer als hij binnen komt, vraagt hij met een heel effen gezichtje precies hetzelfde.

„Daar, in dat trommeltje,” zei ik, „je mag er wel een pakken.” Hij pakte een koekje uit het trommeltje en klom met zijn korte beentjes op een stoel. Toen hij zijn koekje opgegeten had wees hij naar de grammfoon. „Jij moet een plaatje draaien,” zei hij. Ik schudde mijn hoofd. „Nee, Gert-Jan, nou niet. Ik moet een verhaal schrijven en dan heb ik geen tijd om plaatjes te draaien.”

Ik haalde een fotoboek uit de kast. „Hier, bekijk dat maar eens.”

„Hu,” zei hij, „dat heb ik allang gezien.” Hij klauterde weer van de stoel af, kwam naast mijn schrijftafel staan met zijn handjes op de rug. En hij keek me heel ernstig aan. „Ik ben bij jou op visite,” zei hij, „en dan moet je niet schrijven; dan moet je gezellig wezen, dat zegt moeder ook altijd.”